

ת"פ 7756/12/20 - מדינת ישראל נגד שילת אספור

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 7756-12-20 מדינת ישראל נ' אספור
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שילת אספור

הנאשמת

בשם המאשימה: עו"ד עידן סטולוב

בשם הנאשמת: עו"ד אייל אבולפיה

הכרעת דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **הפרעת שוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר**, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], תשכ"ט-1969.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 23.5.2020, בסמוך לשעה 23:16 נהגה הנאשמת במהירות ברכב מסוג מזדה בצומת הרחובות רוטשילד וז'בוטינסקי בראשון לציון. השוטר שי שוורץ (להלן: שוורץ) והמתנדב גיא לפידות (להלן: לפידות), שנסעו בכיוון הנגדי והבחינו ברכב, הסתובבו סיבוב פרסה לצורך עיכובו לבדיקה.

הנאשמת עצרה את הרכב על נתיב נסיעה ברחובות רוטשילד והדגל העברי, תוך שהפעילה אורות מצוקה, התיישבה במושב הנוסע שליד מושב הנהג ועישנה סיגריה. שוורץ עצר את הניידת במקביל לרכב, שאל את הנאשמת לשמה, והנאשמת השיבה ששמה "חנה". בהמשך, משזוהתה הנאשמת במערכת המשטרתיות, יצא שוורץ מהניידת, ניגש

אליה וביקש ממנה להזדהות על ידי מסירת תעודת זהות. משסירבה הנאשמת למסור לשוורץ מסמך מזהה, ולאחר שאמרה לו שהיא אינה חייבת להזדהות בפניו, התריע שוורץ בפניה שאם לא תזדהה בפניו, יעכב אותה לתחנה לצורך זיהוי. בתגובה החלה הנאשמת לתעד את השוטר שוורץ באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלה ואמרה לו: "תקשיב טוב, אני נכה פוסט טראומה, אם אני מגיעה היום לתחנה אני נשבעת שאתה תשלם על זה... בבית משפט", ובתוך כך השליכה את בדל הסיגריה שעישנה על הרצפה מחוץ לרכב. שוורץ ביקש מהנאשמת לצאת מהרכב, אולם היא סירבה, תוך שאמרה לשוורץ שאם הוא רוצה שיעצור אותה בכוח. בשלב זה חזר שוורץ לניידת על מנת לרשום לנאשמת דוחות על אודות השלכת הסיגריה והפרעה לתנועה.

בהמשך נכנסה הנאשמת לפיצרייה סמוכה, הביאה עמה מגש פיצה, הכניסה אותו לתא המטען של הרכב וביקשה לעזוב את המקום. שוורץ ביקש מהנאשמת להמתין במקום עד אשר יסיים לכתוב את הדוח וביקש ממנה את מפתחות הרכב. בתגובה הניפה הנאשמת את ידה מעלה, תוך שצעקה לשוורץ: "יאללה יאללה אל תעצבן אותי", התקדמה אל עבר דלת מושב הנהג ופתחה את דלת הרכב. בתגובה סגר שוורץ את הדלת, והנאשמת דחפה את השוטר שוורץ, תוך שאמרה לו לזוז. משהתריע שוורץ בפני הנאשמת שיעצור אותה, דחפה אותו הנאשמת בחוזקה.

בשלב זה הודיע שוורץ לנאשמת שהיא עצורה וביקש לכבול את ידיה. הנאשמת התנגדה למעצרה, תוך שהניפה את ידה ורגליה וקיללה את שוורץ במלים: "בן זונה, שרמוטה". השוטרים נאלצו להשתמש בכוח לצורך כבילת הנאשמת, כאשר כל אותה עת היא התנגדה למעצרה, צעקה, קללה את שוורץ וצעקה לעבר עוברי אורח "תצלמו".

בהמשך, משהובאה הנאשמת לתחנת המשטרה, סירבה לכבילת רגליה, השתוללה ובעטה לכל עבר. גם בתחנת המשטרה המשיכה הנאשמת לקלל את שוורץ ולהתנגד למעצרה, ובתוך כך מעדה יחד עמו על הרצפה. בהמשך אמרה הנאשמת לשוורץ, בין היתר: "תמות, אמן יעשו לבת שלך אותו דבר, יא בן זונה, חכה, יש אלוהים בשמים חכה, יא אנס מסריח בן זונה, איזה שוטרים..."

3. תשובת הנאשמת לאישום נמסרה בכתב. טענת ההגנה של הנאשמת היו רבות, והן כללו הכחשה של עובדות המפורטות בכתב האישום, לצד טענות משפטיות הנוגעות לחוקיות התנהלות השוטרים בשטח, והצגתה כקורבן להתנהלות אלימה של שוטרים שלטענתה לא התמודדו בצורה מקצועית עם בחורה שהגדירה עצמה כ"פוסט טראומטית". כבר עתה אומר שעל אף ניסיונה של הנאשמת לפרק את האירוע לגורמים, יש לזכור שמדובר באירוע קצר בזמן שהתרחש ברצף, כאשר דווקא ניתוק של פעולה או תגובה עלול להביא לתוצאה של הוצאת הדברים מהקשרם. ואלו הן תמצית טענות הנאשמת בקשר לאירוע:

א. במישור העובדתי הודתה הנאשמת שהיא זו שנהגה ברכב, אולם הכחישה שנהגה במהירות, כאשר מכל מקום מהירות נסיעתה לא נמדדה ומדובר ב"עורבא פרח" שהמציא השוטר על מנת להתעמר בה;

ב. הנאשמת הודתה שהשוטרים פנו פניית פרסה לכיוון נסיעתה, אולם טענה שהם לא נסעו אחריה כי אם לרחוב אחר;

- ג. הנאשמת לא עצרה על "נתיב נסיעה" אלא חנתה בחניה כפולה, ברחוב צדדי, בשעת לילה מאוחרת, כאשר אותו נתיב היה חסום על ידי מכוניות חונות שלא נאכפו בשעות הלילה ברחובות צדדיים.
- ד. שוורץ תצפת על הנאשמת, "שיחק משחקי חתול ועכבר", וכאשר הגיע אליה כבר ידע את שמה מבדיקה שערך בטאבלט המטרת.
- ה. הנאשמת אמרה לשוורץ "אני חונה" ולא "אני חנה".
- ו. מטרת כתיבת הדוחות לנאשמת על "זוטות" הייתה על מנת להתעמר בה. על אותו משקל נטען ששוורץ ביקש מהנאשמת להמתין זמן מה נוסף על זה שכבר המתנה ומבלי שהייתה מעוכבת, ומכאן שהייתה לה זכות לעזוב את המקום.
- ז. הנאשמת נכנסה לפיצרייה לא על מנת להתחמק משוורץ, אלא לאחר ששוורץ הודיע לה כי היא חופשיה ללכת ושאת הדוח תקבל בדרך של הדבקה לרכב.
- ח. הנאשמת מכחישה שמעדה בתחנת המשטרה, וטוענת שנפלה לאחר שהותקפה על ידי שוורץ.

במישור המשפטי נטען:

- א. לשוטרים לא הייתה כל עילה לעכב את הרכב לבדיקה.
- ב. הנאשמת כלל לא הייתה חייבת לומר לשוטר את שמה או להזדהות בפניו, שכן הוא לא הודיע לה על עיכובה או על סיבת העיכוב. ה"איום" של שוורץ שיעכב אותה אם לא תזדהה מעיד כי לא עיכב אותה לצורך זיהוי עובר לכך, ועל כן "לא הייתה חייבת לו מאומה". בנסיבות בהן לא נאמר לה על מה היא מעוכבת, הנאשמת לא הייתה חייבת לצאת מהרכב.
- ג. לא מתקיים היסוד העובדתי של עבירת הפרעה לשוטר שכן שוורץ התנהג "בשרירותיות ובחריגה מהתנהגות שוטר סבירה ובניגוד לדין".
- ד. שוטר אינו יכול להכריח אדם לקבל לידי את הדוח.
- ה. לשוטר אסור היה להפעיל כוח על מנת לתפוס את מפתחות רכבה של הנאשמת בהתאם לנהלי המשטרה.
- ו. בנסיבות העניין, כל פעולותיה ומעשיה של הנאשמת לאורך האירוע היו לגיטימיים, והם היו בבחינת התגוננות מפניו של שוורץ. כך למשל, מאחר ששוורץ הודיע לנאשמת על מעצרה בניגוד לחוק, הרי שניסיונה למנוע את אזיקתה חוקי ולגיטימי והיא זו שלמעשה הותקפה על ידו. המלים שהטיחה בשוטר שוורץ היו אף הן לגיטימיות "לאור התנהלותו הנפסדת של שוורץ" וכך הם פני הדברים גם בנוגע למלים שאמרה לו הנאשמת בתחנת המשטרה, שלדברי ב"כ הנאשמת אף "עושים עמו חסד" לאור התנהלותו ולאור הטראומה שגרם לנאשמת בהיותה פגועת נפש.

ז. לא הייתה כל סיבה לאזוק את הנאשמת ברגליה בתחנת המשטרה, והדבר נעשה אך לצורך השפלתה.

4. הנה כי כן, הכחישה הנאשמת שהתנהגה באופן לא תקין או לא חוקי כלפי השוטרים, כאשר, לדידה, בנסיבות העניין פעולותיה היו חוקיות. ניתן לראות בנקל שמרבית טענותיה העובדתיות של הנאשמת שזורות בטענות משפטיות, ומכאן שיש צורך לבחון במאוחד את כל השתלשלות העניינים מתחילתם ועד סופם.

ראיות התביעה

5. חלקו הארי של האירוע מתועד במצלמת הגוף של שוורץ (ת/3). על אף שבנסיבות אלו מתבקש היה שהנאשמת תודה בחלקים העובדתיים המתועדים, מתברר שהיא חלוקה על חלקם. אציין שמטעם הנאשמת הוגש בשלב הסיכומים דיסק ובו תיעוד האירוע, כפי שצולם ממכשיר הטלפון הנייד שלה (נ/9). מסיבות השמורות עמה, לא הוצג סרטון הנאשמת למי מהעדים במהלך המשפט, לרבות לנאשמת עצמה, ומכאן שאין בנמצא התייחסות של מי מהם למתועד בו. עוד נסמכה התביעה, בין היתר, על עדויותיהם של שוורץ ושל המתנדב לפידות, על דוחות שערכו, כמו גם על הודאותיה של הנאשמת עצמה במספר עניינים.

מאחר שהאירוע מתועד כמעט מתחילתו ועד סופו, ייתן מטבע הדברים משקל רב לנראה ונשמע בו. למען הסדר הטוב נפנה תחילה לבחון את ההתרחשות עובר להפעלת המצלמה (להלן: החלק הראשון); לאחר מכן נבחן את השתלשלות האירועים כפי שנקלטו במצלמת הגוף של השוטר שוורץ, תוך התייחסות לטענות ההגנה להתרחשות בשטח (להלן: החלק השני); באופן דומה נבחן את הנראה במצלמת הגוף בשלב בו נלקחה הנאשמת לתחנת המשטרה ומעשיה בתחנה (להלן: החלק השלישי); ובהמשך נתייחס לטענות ההגנה האחרות שהועלו. כבר עתה אציין שעל אף ניסיונות ההגנה להטיל דופי במהימנות גרסאותיהם של שוורץ ולפידות, הרי שהדבר רלוונטי בעיקר לחלקו הראשון של האירוע, שכאמור לא תועד, ולסיבה בגינה פנו השוטרים לנאשמת מלכתחילה.

החלק הראשון - תחילת האירוע

גרסת שוורץ לתחילת האירוע

6. מדברי השוטרים שוורץ ולפידות עולה שבמהלך נסיעה שגרית בניידת משטרה בה נהג לפידות, הם הבחינו בנאשמת נוהגת ברכב בנתיב הנגדי במהירות גבוהה ולא בהתאם לתנאי הדרך.

לדברי שוורץ מדובר היה במוצאי שבת, כאשר בדרכים מסתובבים נהגים שיכורים. הוא לא הספיק לראות מי נהג או נהגה ברכב, ועל כן אמר ללפידות שיבצע פניית פרסה. השוטרים זיהו את הרכב כשהוא עומד על נתיב נסיעה וחוסם כלי רכב אחרים, כאשר בתוך הרכב יושבת אישה במושב שליד הנהג. בשלב זה הקליד שוורץ את מספר הרכב וכך ראה

את שמה של בעלת הרכב. ואולם, כאשר שאל את האישה לשמה, השיבה "חנה". שוורץ מתאר שראה את הדמות שהופיעה בטאבלט המשטרתי ואת הנאשמת, אולם לדבריו לא יכול היה לדעת בוודאות שמדובר באותה אישה. שוורץ ביקש מהאישה את תעודת הזהות שלה, אולם היא סירבה. דבריו של שוורץ מתוארים על ידו בקצרה בדוח התנועה שערך (ת/2), ממנו עולה שהבחין ברכב עומד בצד עם אורות מצוקה, כאשר איש אינו יושב במושב הנהג וכי האישה שישבה ברכב מסרה שהיא מחכה לחברה. דברים ברוח זו מתוארים אף בדוח הפעולה שערך (נ/10).

7. כבר עתה אציין שעדותו של שוורץ הותירה עליי רושם אמין. מדובר בגרסה בעלת הגיון פנימי, שהשתלבה לא רק עם עדותו של לפידות, אלא אף עם הנראה בהמשך בסרטון מצלמת הגוף שהוא, כאמור, המשכו של החלק הראשון. שוורץ לא ניסה להכפיש את הנאשמת או להשחיר את שמה וניכר היה שהוא מתאר את ההתרחשות כהוויתה. מכל מקום גרסתו הייתה עדיפה בהרבה על גרסתה המיתממת של הנאשמת, שכפי שנראה בהמשך הייתה במידה רבה אף מניפולטיבית ומתחכמת.

8. לא נעלמה מעיניי טענת ב"כ הנאשמת שלפיה שוורץ הוא "בעל עניין" בתוצאות ההליך הפלילי, מן הטעם שלאחר האירוע הוגשה מטעמו תביעת לשון הרע נגד הנאשמת. בנקודה זו אני מוצא לציין שעל אף שכתב התביעה הוגש לעיוני מטעם ההגנה (נ/8), מצאתי שלא לעיין בתוכנו, למעט העמוד הראשון, ממנו למדתי על העדר רלוונטיות של כתב התביעה להליך המתנהל בפניי, בהינתן שעל פי הנטען הנאשמת פרסמה ברשות החברתיות ובאמצעי תקשורת פרסומים מפרסומים שונים על אודות שוורץ בעקבות האירוע. פרסומים אלו אינם רלוונטיים למשפט המתנהל בפניי שכן הם אינם יכולים לשפוך אור על שהתרחש בשטח. על אף שלקחתי לתשומת לבי את דברי ב"כ הנאשמת בנוגע ל"אינטרס" של שוורץ בהצלחת ההליך הפלילי, יש לזכור כי עדותו של שוורץ אינה ניצבת לבדה, אלא נתמכת הן בעדות לפידות והן בסרטון, ומכאן שהחשש לסילוף העובדות על ידו קטן. להשלמת התמונה אציין שמדברי ב"כ הנאשמת עולה שבמקביל הגישה הנאשמת תביעה נגד שוורץ, שאף תוכנה לא הוברר לי, וטוב שכך (עמ' 311 ש' 17).

גרסת לפידות לתחילת האירוע

9. גיא לפידות, מתנדב במחלקת הסיור במשטרת ישראל מזה כ-6 שנים, 3 פעמים בשבוע, עבד עם שוורץ ביום האירוע. לפידות חיזק עד מאוד את עדותו של שוורץ, והשלים את זווית הראיה שלו לאירוע המתועד, כאמור, בסרטון.

את עדותו של לפידות מצאתי כמהימנה ביותר. לפידות ענה על כל השאלות שנשאל באופן ברור, מהיר וישיר, וניכר היה שזכר היטב את האירוע, שהותיר בו חותם. לפידות תיעד בדוח פעולה שערך את ההתרחשות במקום (נ/11), כאשר במהלך עדותו הסביר שגם אם החסיר פרט זה או אחר בדוח, הרי שלא ניתן לכלול בו כל פרט ופרט, וממילא ידע שכל האירוע מצולם (עמ' 69). ב"כ הנאשמת ניסה לטעון כי העד אינו שלם עם תשובותיו, אולם התרשמתי הייתה הפוכה במאה ושמונים מעלות. כך למשל, הסביר לפידות שהוא ושוורץ המתינו ברכבם טרם שניגשו לנאשמת בתחילת האירוע על מנת לבחון מדוע עברה למושב שליד הנהג, כאשר בדרך זו אף היה להם קל יותר להוכיח שאכן היא זו שנהגה ברכב מבלי להיגרר עמה לוויכוחים. בהקשר זה ציין לפידות "אתה צריך לחשוב כמו שוטר כדי להיות שוטר" (עמ' 111 וראו גם עמ' 106), והסברו זה מקובל עליי, בפרט כאשר חשדם של השוטרים שהנאשמת היא אכן הנהגת התאמת וחששם שמא תתכחש לעובדה זו אכן התממש.

10. טרם שאכנס לתוכן עדותו של לפידות, לא אוכל שלא להתייחס לניסיון ההגנה להטיל דופי במהימנותו, יש לציין שללא כל הצלחה, בדרך של מעקב אחר מעשיו של לפידות ביום הראשון אליו זומן להעיד בבית המשפט, ושאותו ביקש לבטל מפאת מחלתו. לטענת ההגנה, שיש לומר שהייתה שובת לב ואף מדאיגה במועד בו נחשפה בפני בית המשפט, ביום הדיון בחר לפידות, שהוא בעל חברת הסעות, להסיע אנשים באחד או יותר מרכבי החברה, כל זאת בשעה שהצהיר, כאמור, שהוא חולה ואינו יכול להגיע להעיד בבית המשפט. במהלך הדיון נמסר על ידי ההגנה כי בידיה ראיות להוכחת טענתה זו, ומטעם זה התרתי את חקירת העד בסוגיה, והדבר אף מנע מהתביעה להתנגד לשאלות בעניין זה (פרוט' מיום 27.4.2022 עמ' 61 ש' 5 עד עמ' 62 ש' 8). לפידות מצדו הכחיש שנהג באחד או יותר מכלי הרכב של החברה באותו יום והסביר כי נהגים המועסקים על ידו לוקחים את כלי הרכב מאזור ביתו.

בסופו של יום, כל שהוצג לעד (ולבית המשפט) היה תיעוד מצולם של רכבי החברה שחנו ליד ביתו הפרטי של לפידות נוסעים במהלך שעות היום. ואולם, בדיעבד, התברר שלא היו בידי ההגנה ראיות לכך שלפידות עצמו הוא שנהג באחד מהם או שנראה בתוכם. נוסף על כך לא העיד מטעם ההגנה האדם שצילם את התמונות ולמעשה עקב אחר לפידות וכלי הרכב שלו באותו יום. כפועל יוצא של הבטחת ההגנה להציג ראיות התומכות בטענותיה בעניין זה, נשאל לפידות במהלך חקירתו הנגדית שאלות שלא פעם חדרו לפרטיותו, כאשר בדיעבד התברר שלחקירות אלו לא היה כל בסיס ולא הייתה כל תכלית. ניסיון זה של ההגנה ראוי לכל גינוי, יש לראותו בחומרה רבה, ואין לי אלא להביע צער בפני העד על כך שנאלץ לעבור חקירה נגדית פולשנית, בנושאים שאינם קשורים לאירוע לשמו הגיע להעיד, שיש לציין שעמד בה בהצלחה רבה. למותר לציין שככל שראיות ההגנה (ולמעשה העדרן) היו נפרשות בפני בית המשפט מיד בתחילת עדותו של לפידות, לא היה מקום לאפשר להגנה להמשיך ולחקור את לפידות בכיוון זה.

11. ולגוף העדות. לדברי לפידות הבחינו הוא ושי במהלך נסיעה בניידת בתחילת משמרת בנאשמת כשהיא נוסעת "בצורה קצת חדה", "פראית", ובהמשך תיאר "צמיגים חורקים על הכביש" באופן שהסב את תשומת לבם (עמ' 93). השניים נסעו אחריה "כדי לבדוק במה מדובר". תיאורו של לפידות שונה במעט מהתיאור של שוורץ, שהתמקד בנסיעה המהירה של הנאשמת, אולם אין מדובר בתיאורים הסותרים האחד את השני, ואך טבעי הוא שכל אחד מהם תיאר את האירוע בצורה מעט שונה. לפידות לא תיאר בדוח הפעולה את אופן הנהיגה של הנאשמת, ובעדותו הסביר שבסופו של יום הנאשמת לא קיבלה דוח תנועה בגין עבירה זו (עמ' 99). הסבר זה מקובל עליי, גם אם מצאתי שמוטב היה לו הדוח היה כולל גם פרט זה, החיוני להבנת תחילת האירוע והסיבה בגינה החליטו לשנות את כיוון נסיעתם ולהגיע אל הנאשמת. החשוב לענייננו הוא שעדותו של לפידות הייתה כה חזקה, עד שלא מצאתי שהחסרת פרט זה פוגמת בה בכל צורה שהיא.

לדבריו, הנאשמת פנתה לרחוב צדדי, שם עצרה את רכבה "וכשהגענו אליה היא כבר הספיקה לעבור למושב ליד, כי זיהינו אותה מפורשות שהיא זו שנהגה". השניים ביקשו ממנה להזדהות ושאלו מי נהג ברכב קודם לכן, והסביר כי אלו "שאלות שאנחנו שואלים בדרך כלל כדי לראות מה...הנהג אומר". הסתבר לשניים כי הנאשמת עובדת בשליחויות, כאשר לאחר שאספה פיצה מחנות "...חזרה להגה ורצתה לנסוע. זאת אומרת, זה ברור שהיא הנהגת". בחקירתו הנגדית שב לפידות וטען שזיהה בוודאות את הנאשמת כמי שנהגה ברכב (עמ' 103-105) ועמד על כך שנהגה לבדה (עמ' 107). לפידות אישר אף הוא שהנאשמת מסרה שמי שנהגה ברכב הייתה חברתה ולא היא (עמ' 64). לפידות אף הסביר בצורה ציורית, המבוססת על ניסיונו מאירוע אחר בו נמלטה ממנו נהגת, מדוע נהג לבקש תחילה את תעודת הזהות או פרטים מזהים ורק לאחר מכן לומר לנהג במה הוא חשוד (עמ' 144), כאשר במקרה זה נהיגתה הפרועה של

הנאשמת העלתה חשד שמא היא נוהגת בשעה שהיא שיכורה (עמ' 145).

לא נעלם מעיני שלפידות התבלבל בתיאור מועד בדיקת מספר רכבה של הנאשמת (תחילה אמר שהוא ושורץ בדקו את המספר תוך כדי נסיעה, ובהמשך, לאחר שהוטח בו ששורץ אמר שהבדיקה נעשתה רק לאחר שהגיעו אל הרכב, נזכר שאכן כך היה ואישר זאת - עמ' 98), אולם לא מצאתי שיש בסתירה זו כדי לפגום ברושם המצוין שהותירה עליי עדותו הרצינית והעניינית, בפרט בשעה שלפידות הודה שהתבלבל בעדותו בעניין זה.

12. כאמור, עדותו של לפידות הייתה בהירה, עניינית ואמינה. לפידות אף מצא לתקן את ב"כ הנאשמת כאשר הבהיר שהנאשמת לא תקפה אותו אלא כמעט שברה לו את השיניים כאשר השתוללה (עמ' 129). מדברי העד עלה בצורה ברורה שהוא לא "חפש", את הנאשמת, לא בשטח ולא במהלך מסירת העדות מעל דוכן העדים, ויש לדחות מכל וכל את ניסיון ההגנה לייחס לו התנהגות כזו או אחרת מטעמים של "אגו" (עמ' 136). כך, אישר לפידות שניתן היה לוותר לנאשמת על הדוח לו הייתה משתפת פעולה, אולם מנגד לא ניתן היה להבליג על התנהגותה החריגה, ששיאה בתקיפתו של שורץ, שלא הייתה עדינה כלל ועיקר (ראו למשל עמ' 202, 205, 208). בסרטון ניתן לראות אף את הייאוש על פניו של לפידות נוכח התנהגות הנאשמת, ואת ניסיונותיו לשכנעה שלא להסלים את המצב.

גרסת הנאשמת לתחילת האירוע בחקירתה במשטרה

13. בחקירתה במשטרה (ת/4) אישרה הנאשמת שאכן התיישבה במושב שליד הנהג, ושאמרה שהרכב הוא "של חברה" לה היא מחכה. בהמשך חקירתה הודתה הנאשמת ששיקרה ושהרכב שייך לה. משנשאלה מדוע שיקרה, השיבה: "לא נעים להגיד אני פשוט שונאת שוטרים יש לי פחד ממכם הניסיון שלי אתכם מזווע" (ת/4 ש' 25). הנאשמת אף הודתה שמסרה לשוטר שהרכב שייך לבחורה בשם חנה. משנשאלה מדוע עשתה זאת, השיבה: "ככה, כי הייתי צריכה לקחת משלוח ולא רציתי להזיז את הרכב אותו רגע, גם לא חסמתי את התנועה חסמתי רכבים חונים והייתי עם ארבע אורות", זאת על אף שידעה שחניה עם אורות מהבהבים מותרת רק כאשר נתקעים עם הרכב, ותירצה זאת בעובדה שיצאה מהרכב "בדיוק לדקה". יש לציין שגרסת הנאשמת כי מיהרה לאסוף משלוח מתיישבים עם גרסת השוטרים שראו אותה נוהגת במהירות, ועם הדברים הנלמדים מהודאתה שלפיה לא טרחה לחפש מקום חניה מסודר, אלא החנתה את הרכב באופן המפריע לתנועה ואך חוסם כלי רכב חונים אחרים. במאמר מוסגר יצוין שעל אף שדוח התנועה ניתן לנאשמת בסופו של יום על כך שהעמידה את רכבה בצורה החוסמת נתיב נסיעה ובאופן המפריע לתנועה, להבדיל מנהיגה במהירות, אין הדבר משנה את העובדה שהאופן בו נצפתה נוהגת עורר אצל השוטרים יסוד סביר לחשד שמא היא ביצעה עבירה כלשהי. התנהגות הנאשמת בשטח, יכול ואף הגבירה חשש זה (הזדהות בשם של אישה אחרת, טענתה כי הרכב לא שייך לה, ישיבה במושב הנוסע שליד הנהג וטענתה כי המתינה ברכב ל"חברה" שאינה קיימת, לאחר שהעמידה את הרכב במקום האסור לחניה). לדברי הנאשמת בחקירתה, היא בחרה לפעול בדרך זו במודע, בין היתר מתוך שנאתה לשוטרים. הנאשמת לא סיפקה הסבר כיצד נימוק זה, המבטא את השקפתה הסובייקטיבית, מקנה לה זכות חוקית לפעול כפי שפעלה. כפי שנראה בסרטון, התנהגותה של הנאשמת כלפי השוטרים רק הלכה והסלימה, עד כדי צורך לעצור אותה ולחקור אותה באזהרה.

להשלמת התמונה אציין את דברי התובע בסיכומיו שלפיהם הנאשמת ביקשה להישפט בגין הדוח, אולם מאחר

שהמועד הקבוע בחוק פג, נסגר הדוח באופן אוטומטי, להבדיל מהחלטה קונקרטית שהתקבלה בעניינה (נושא שנבדק לבקשת הסנגור - עמ' 142-145). על אף שנסיונות סגירת הדוח לא הוכחו בפניי, הרי שממילא אין בהן כדי להשפיע על נסיבות ביצוע העבירות הפליליות המיוחסות לנאשמת בכתב האישום הנוכחי.

טענות הנאשמת בעדותה בבית המשפט לגבי תחילת האירוע

14. תחילה יש לציין שהנאשמת הודתה שהיא זו שנהגה ברכב, ושהייתה לבדה. הנאשמת הכחישה שנהגה במהירות, הודתה שראתה את הניידת נוסעת מולה, ולאחר מכן עוצרת לידה, והודתה שהחנתה את רכבה באופן שחסם כלי רכב אחרים (עמ' 213). טרם הגעת הניידת הנאשמת הספיקה לצאת מהרכב ולהודיע למסעדה, ממנה הייתה אמורה לקחת משלוח, כי היא הגיעה וממתינה. לאחר מכן חזרה לרכב ועישנה. מבין השורות ניתן להבין שהנאשמת חשדה בכך שיתכן שהניידת מחפשת אותה (עמ' 213 ש' 21-23), אולם הסבירה זאת בפחדיה משוטרים (עמ' 214). הנאשמת אף הודתה שכאשר נשאלה של מי הרכב, מסרה לשוטרים שם שאינו שלה (עמ' 214 ש' 19-20).

15. עיון בעדות הנאשמת בבית המשפט ובגרסה שמסרה במשטרה, מלמד על פערים הקיימים בין שתי הגרסאות, תמיד באופן שמצמצם את חלקה באירוע. כך, בחקירתה אמרה שהשוטרים צפרו לה (ת/4 ש' 6), בעוד שבעדותה "צמצמה" חלקה וטענה שהשוטרים "צפרו", אולם היא אינה בטוחה שקישרה שהצפירה נועדה לה (עמ' 238, למשל ש' 17). בהמשך דבריה הסבירה את פשר החנייה שלא במקום מותר והפעלת אורות המצוקה בכך שנלחצה "מהסיטואציה" בה ניידת משטרה עברה מולה וצפרה לה (עמ' 258 ש' 9-17). דוגמא נוספת היא ניסיונה של הנאשמת להוכיח שכלל לא מיהרה להגיע למסעדה לצורך איסוף הפיצה, כאשר לדבריה לפי האפליקציה, נותרו לה 7 דקות עד למועד איסופה, ומכאן שלא מיהרה ולא נהגה במהירות. ואולם, בחקירתה במשטרה מסרה גרסה הפוכה במאה ושמונים מעלות, עת השיבה בחיוב על השאלה המפורשת האם מיהרה לאסוף את הפיצה (ת/4 ש' 41-42). משעומתה עם עובדה זו, חזרה הנאשמת לגרסתה המקורית שלפיה כן מיהרה, אולם הסבירה כי מיהרה להגיע אל הלקוח לאחר שאספה את הפיצה (עמ' 249).

מהאמור אף ניתן ללמוד על הגעת הניידת מיד לאחר הגעת הנאשמת למקום, בעוד שבחקירתה הראשית תיארה שעם הגעתה למקום ועוד טרם הגעת הניידת למקום, הספיקה להיכנס למסעדה ולהודיע לבעלי המקום שהגיעה.

16. חלק מתשובות הנאשמת היו מתחמקות, בפרט כאשר נתבקשה להשיב על שאלות שאינן נעימות לה. כך, משנשאלה בחקירתה הנגדית האם הסיבה שהתיישבה במושב שליד הנהג קשורה לעובדה שהיא לא רצתה שהשוטרים ידעו שהיא זו שנהגה ברכב, השיבה שה"הקשר ממש לא רלוונטי לעניין" (עמ' 264). בהמשך הדברים הודתה הנאשמת ששיקרה לשוטרים עת מסרה להם שבעלת הרכב היא חברתה (עמ' 264-265), תשובה הסותרת את תשובתה לאישום, כאשר נטען מפיה שאמרה לשוטרים שהיא "חונה" ולא את השם "חנה" (שם החברה הדמיונית). משנשאלה האם היא שיקרה משום שנלחצה מהשוטרים השיבה בשלילה (עמ' 265 ש' 12), זאת בניגוד לקו ההגנה העיקרי שלה שלפיו כל האירוע מתחילתו ועד סופו היה מלחיץ עבורה עקב משקעי עבר והתקלות קודמת עם שוטרים.

17. למותר לציין כי הסבריה של הנאשמת לעובדה שמסרה שם כוזב לשוטרים בנימוק שהשוטרים כבר ידעו את שמה, לא רק שאינם סבירים ומנוגדים להגיון ולשכל הישר, אלא שהם אף אינם נכונים עובדתית, שכן פניית השוטרים אליה בשמה נעשתה בשלב מאוחר יותר, לאחר שחזרו לניידת, ולאחר מכן חזרו אליה על מנת לוודא שאכן שמה הוא "שילת אספור". בהקשר זה אציין שאין כל משמעות מתי בדקו השוטרים את שמה, תוך כדי הנסיעה או רק לאחר שהגיעו למקום, שכן הנאשמת לא ידעה זאת בזמן אמת כאשר פנה אליה שוורץ בפעם הראשונה וביקש ממנה להזדהות. למותר לציין שאין כל ראייה התומכת בטענת הנאשמת כי כבר בפנייה הראשונה של השוטרים אליה, פנו אליה בשמה. להוכחת טענתו זו ביקש ב"כ הנאשמת להסתמך על גרסת הנאשמת בחקירתה במשטרה (ת/4 ש' 27), אולם עיון בדבריה מלמד שעל אף שהנאשמת טענה ששוורץ "ידע מי אני", הרי שלא טענה כי ידע זאת כבר בפנייתו הראשונה אליה. גם לאחר שהוצג לנאשמת הסרטון, בו לא נשמעים השוטרים פונים אליה בשמה, עמדה על גרסתה זו וטענה שקראו לה בשמה עוד כשהיו בניידת (עמ' 280). יש לציין שגרסה זו לא בא זכרה בחקירתה במשטרה.

18. מהאמור עולה שגרסת הנאשמת היא גרסה כבושה, ניסיון נוסף לייפות את המציאות המתועדת בסרטון, ולבסס את טענתה כי השוטרים התעמרו בה, כאשר בהמשך אף טענה שרצו "להתחיל אתה" (עמ' 280). אציין שגם מסעיף 4 למענה בכתב לכתב האישום, אליו הפנה ב"כ הנאשמת, לא עולה שאחד השוטרים פנה לנאשמת בתחילת המפגש ביניהם תוך ציון שמה, או שהשוטרים כרזו לה מהניידת תוך ציון שמה. חיזוק לכך שמדובר בגרסה שנשמעה במהלך המשפט בפעם הראשונה ניתן למצוא בעובדה שאף לא אחד מהשוטרים נשאל על כך מפורשות במהלך החקירות הנגדיות, שהיו ארוכות, מפורטות ולא הותירו אבן לא הפוכה, כמו גם מהעובדה שבשום שלב לא נשמעה הנאשמת אומרת לשוטרים שהם כבר יודעים את שמה, או שהיא מאשרת שאכן זהו שמה.

מטעם ההגנה נטען שבמצב דברים בו פנה השוטר אל הנאשמת כשהוא כבר יודע את זהותה לא חלה עליה חובת ההזדהות. מעבר לעובדה שטענה זו לא הוכחה ברמה העובדתית, הרי שיש לדחותה גם לגופה. זכותו של שוטר, שהיא גם חובתו, לזהות את האדם הניצב מולו בטרם ירשום לו דוח תנועה או ימלא דוח פעולה, גם אם יש לו ידיעה כללית לגב מיהו אותו אדם עקב ברור ראשוני שערך (למשל כפי המקרה שלפנינו לאחר בדיקת מספר כלי הרכב בו נהג). הטעם לכך הוא שעל השוטר לוודא שהדוח אותו הוא ממלא לא נרשם על שמו של אדם תמים. מעבר לאמור, במקרה שלפנינו ממילא הודתה הנאשמת שכאשר פנה אליה שוורץ ואמר לה את שמה (ת/3), היא לא הודתה ולא הכחישה שזו אכן היא (עמ' 313 ש' 24).

19. להלן אציין בתמצית עוד מספר דוגמאות נוספות, מהן עולה המסקנה כי הנאשמת ניסתה לייפות את המציאות ולהצדיק את מעשיה, והכול תוך מסירת תיזה שאינה מתקבלת על הדעת, ומנוגדת לא פעם לנראה בסרטון ולגרסת שני השוטרים. כך, לא סבירה בעיניי טענת הנאשמת כי נמנעה מלמסור את פרטיה עקב חששה להיעצר, שכן ההיגיון פועל בדיוק הפוך - ככל שהייתה מזדהה, מעצרה היה נמנע, מה גם שהשוטרים התריעו בפניה והסבירו לה את משמעות סירובה להזדהות ואת האפשרות שייאלצו לעכבה לתחנה לצורך כך. את האבסורד שבתשובתה של הנאשמת ניתן להמחיש במשפט הבא שאמרה: "...אם לא הייתי מתעקשת... (ש) מגיע לי לדעת מה הוא רוצה ממני, מגיע לי לדעת למה הוא רוצה לעכב אותי, אז כן, המצב היה יכול להיגמר הרבה יותר גרוע. חד משמעית..." (עמ' 315 ש' 24-27). וישאל השואל כיצד המצב הקשה אליו הגיעה הנאשמת כפועל יוצא של התנהגותה שלה יכול להיות גרוע מזה הנראה בסרטון (וראו גם תשובתה בעמ' 316 ש' 19 עד עמ' 317 ש' 32).

דוגמא נוספת - משנשאלה הנאשמת בחקירתה הנגדית מדוע לא הזדהתה אם ידעה שממילא השוטרים יודעים את שמה ולא שיתפה עמם פעולה, השיבה: "אולי הוא רוצה לתת לי דוח על, לא יודעת, על משהו שלא עשיתי?" (עמ' 286). תשובה לא סבירה נוספת ניתנה כאשר התבקשה הנאשמת להסביר את תשובותיה בחקירתה משטרה (ת/4 ש' 47-51):

"ש. החוק אומר ששוטרים יכולים לפנות לכל נהג לבקש ממנו מסמכים גם אם הוא לא עשה כלום, ואני בדגש על נהג לא הולך רגל ברחוב, מה דעתך?

ת. לא נהגתי

ש. אבל נהגת

ת. אבל הוא לא ראה אותי נוהגת"

ונראה שכל מילה מיותרת. הנאשמת דבקה בתשובתה זו גם בחקירתה הנגדית, ומסרה תשובות מתחמקות ומיתממות, אותן לא מצאתי לפרט (ראו עמ' 305-306).

20. נוכח כל האמור מצאתי שהוכח שהשוטרים חשדו בנאשמת כי היא נוסעת במהירות, הסתובבו ונסעו אחריה, וכאשר הגיעו למקום ראו אותה ישובה בכיסא שליד הנהג, הדליקה אורות מצוקה ועישנה סיגריה. הנאשמת שיקרה לשוטרים עת מסרה להם ששמה "חנה".

החלק השני

סרטון מצלמת הגוף של שוורץ

21. הראיה המרכזית להוכחת חלקו השני של האירוע היא, כאמור, מצלמת הגוף של שוורץ. בשניות הראשונות ניתן לראות שהשוטרים עדין ישובים בניידת, כאשר המסוף פתוח, ועליו תמונתם של מספר אנשים (ולאו דווקא של הנאשמת). מיד לאחר מכן ניגש שוורץ אל הנאשמת, שהייתה ישובה במושב שליד הנהג, כאשר רכבה חנה על הכביש במקביל למדרכה, באופן החוסם שורת כלי רכב שחנו ברחוב בניצב למדרכה. שוורץ פנה לנאשמת וביקש ממנה את מספר תעודת הזהות שלה. הנאשמת שאלה אותו אם "הכול בסדר", ושוורץ חזר על בקשתו. הנאשמת סירבה ואמרה לו שאם הכול בסדר אז היא לא צריכה למסור לו תעודה. שוורץ הסביר לנאשמת שכל שוטרים מבקש ממנה מספר תעודת זהות, הרי שעל פי החוק היא חייבת לענות לו, אולם הנאשמת שבה ואמרה לשוורץ שהיא לא עשתה דבר. שוורץ שב וביקש מהנאשמת את מספר תעודת הזהות, אולם היא עמדה בסירובה, כל זאת כשהיא מחייכת לכיוונו, ממשיכה כל העת לעשן סיגריה שהחזיקה בידה ובשלב מסוים אף לצלמו עם הטלפון. לשמע דברי הנאשמת, אמר לה שוורץ שהגעה לתחנה לצורך זיהוי "זו גם אופציה", ואף פנה לגורם בתחנה וסיפר לו שהנאשמת מסרבת להזדהות. בעקבות הנחיות שקיבל, פנה שוורץ פעם נוספת לנאשמת ושאל אותה אם היא רוצה לשנות את החלטתה שאם לא כן יצטרך לקחת

אותה לתחנה. בתגובה אמרה לו הנאשמת, תוך שהיא מנופפת בידה המחזיקה את הסיגריה ובטון נחרץ: "...תקשיב טוב, אני נכה פוסט טראומה, ואם אני מגיעה היום לתחנה אני נשבעת שאתה תשלם על זה". מששאל אותה שוורץ אם הוא ישלם על זה ואם היא מאיימת עליו, השיבה לו: "בבית המשפט, בבית משפט, נשמה". כבר בשלב זה הודיע לה שוורץ שהוא רואה בדבריה כאיום, וקרא ללפידות. בתגובה אמרה לו הנאשמת שהיא רואה בו כמי שמאיים עליה, זאת על אף העובדה שלא הושמע כל דבר איום מצדו, ואף הוסיפה שאסור לו לפנות אליה בכלל. בשלב זה זרקה הנאשמת על הכביש את בדל הסיגריה אותו אחזה בידה, זאת לנגד עיניו של שוורץ, שמיד אמר לה שהיא תקבל דוח גם על מעשה זה. שוורץ שאל את הנאשמת מספר פעמים האם היא "רוצה לבוא באזיקים לתחנה", והנאשמת השיבה לו שיעשה מה שהוא רוצה. הנאשמת מצדה אמרה לשוטרים מספר פעמים שהיא נכה ושאסור להם להפריע לה. חרף האמור, עמד שוורץ על כך שהנאשמת תצא מרכבה, אולם זו סירבה ושאלה אותו "על מה". שוורץ שאל את הנאשמת אם היא "רוצה באזיקים"? והנאשמת מצדה שאלה אותו "למה אתה רוצה לעשות בלאגן", זאת מספר פעמים, תוך שהיא מצלמת אותו, ואמרה לו שלא יגע בה ושרק שוטרת תיגע בה. הנאשמת אף נשמעה אומרת "אתם (השוטרים שוורץ ולפידות - ע.מ) עושים בכוונה גם אני אעשה בכוונה", תוך שהיא מחייכת ואומרת שוב ושוב, בין היתר: "הכול בסדר" (03:48); "משעמם לך במשמרת, אין לך מה לעשות אתה פונה לבחורה"; "ככה אתם מרגישים גברים?" לאורך כל השיחה חיוך מרוח על פניה של הנאשמת, ולפידות נשמע שואל אותה "מה מצחיק אותך". הנאשמת השיבה שהיא מכירה את החוק ושאין לשוטרים עילה לעצור אותה. שוורץ שלח את לפידות להביא לו את הטאבלט. רק בשלב זה שאל שוורץ את הנאשמת האם שמה "שילת אספור" והודיע לה שירשום לה דוח על השלכת הסיגריה ועל העמדת הרכב באופן בו חנתה. השוטרים פנו לניידת לשם רישום הדוחות.

22. בשלב רישום הדוח (מונה 07:16) נשמע שוורץ אומר ללפידות "היא יכולה ללכת, זה בסדר, נעשה לה הדבקה על הרכב", ובהמשך אמר לו: "לא נגרר למשחקים אחי עם כל הפרובוקציות" (מונה 07:56), אולם ביקש ממנו לבדוק שהנאשמת לא נוסעת לשום מקום. מהאמור עולה באופן ברור שלא היה לשוטרים כל "תכנון מראש" להביא את הנאשמת לתחנה, והדבר שולל את טענת הנאשמת להתעמרות מצדם או רצון לקחתה לתחנה "בכל מחיר". הסרטון אף שולל את טענת הנאשמת שלפיה שוורץ הודיע לה שהיא רשאית ללכת, ולכל היותר הותר לה ללכת להביא את הפיצה כאשר מיד לאחר מכן, עת עמדה הנאשמת ליד תא המטען של רכבה, הוברר לה שהיא אינה רשאית לעזוב את המקום עד סיום מילוי הדוחות. ואולם, הנאשמת התעלמה מדברי שוורץ, וענתה לו שישלח לה את הדוח בדואר. משהבין שוורץ שהנאשמת לא מתכוונת להיענות לבקשתו, ביקש ממנה את מפתחות רכבה. יש לציין שבשום שלב לא נראה שוורץ לוקח לנאשמת את המפתחות. בשלב זה סגרה הנאשמת את דלת תא המטען, תוך שאמרה לשוורץ: "יאללה יאללה, אל תעצבן אותי, זוז מפה", ניגשה לדלת הנהג, פתחה אותה על מנת להיכנס פנימה. שוורץ הבהיר לנאשמת שהוא אינו צוחק עמה ושיאלץ לאזוק אותה. הנאשמת הפנתה את מרפקה לכיוונו של שוורץ ואמרה לו "אני רוצה לראות" ו"אל תגזגז על אנשים, אל תשחק גבר על נשים", תוך שנגעה בו עם מרפקה מספר פעמים. מצפייה בסרטון לא ניתן לאמוד את עצמת הדחיפה. בשלב זה, ולאחר שהותקף, הודיע שוורץ לנאשמת שהיא עצורה ודרש ממנה שתושיט את ידיה. בתגובה החלה הנאשמת לקלל את שוורץ במטח של קללות, כמו למשל "יא שרמוטה"; "אל תדאג הכול מצולם יא זבל"; "שרמוטות, יא בן זונה", והכול תוך שהיא מתנגדת באופן פיזי למעצרה, מקללת וצועקת לכל עבר "תצלמו, תצלמו" ו"אל תיגע בי". בשלב מסוים, ובמהלך ניסיון ההשתלטות עליה, נשמעת הנאשמת אומרת לשוורץ, בתוך רצף הקללות והצעקות, שהוא נתן לה בעיטה בבטן, אולם לא ניתן לראות בעיטה כאמור. התנהגות זו של הנאשמת נמשכה מספר דקות. יש לציין שרק לאחר מספר רב של קללות וצעקות לכל עבר, אמרה הנאשמת לשוורץ שהיא עברה הטרדה מינית. רק לאחר שהשכיב את הנאשמת על הכביש תוך שהוא מסתייע בלפידות, הצליח שוורץ לאזוק את ידיה של הנאשמת ולהכניסה לניידת. לאחר הגעת אחראית המשמרת קטי למקום (13:12), ולאחר

שהתעדכנה משוורץ מה קרה, נסעו שוורץ ולפידות מהמקום עם הנאשמת. בשלבים שונים במהלך הנסיעה ביקש שוורץ מלפידות לבדוק מה מצבה של הנאשמת.

גרסת שוורץ לחלק השני

23. מעבר לנראה בסרטון, הבהיר שוורץ מספר נקודות הקשורות להלך רוחו במהלך האירוע. כך, הסביר שעל אף התנהגותה של הנאשמת, לרבות זריקת הסיגרית לרצפה, ניסה לשמור על קור רוח על מנת שהאירוע יסתיים במתן דוח תנועה בלבד, תוך שהבהיר שגם לגביו נדרשת זהות וודאית של מקבל הדוח (למשל על מנת למנוע מצב בו הדוח ניתן לאח תאום), זאת הן על מנת שלא יסתבך והן על מנת שהדוח לא יבוטל. עוד ציין: "השותף שלי ניסה גם להסביר לה שתזדהה ושנחנו לא מעוניינים לעכב אותה לתחנה, והיא עדיין סירבה. מסרתי לה שאם לא תזדהה תעוכב לתחנה וחבל, זה היה נגמר בדוח תנועה בלבד" (עמ' 22).

24. לא נעלם מעיניי שבחקירתו הנגדית הסביר שוורץ תחילה שדרש מהנאשמת להציג תעודה מזהה, בעוד שבסרטון נשמע שביקש ממנה את מספר תעודת הזהות. ואולם, תשובותיו של שוורץ, שיש לציין שניתנו תחת לחץ כבד שהופעל עליו מטעם ב"כ הנאשמת בשלב זה של החקירה (ראו עמ' 52-50), אינן פוגמות במהימנותו או בראיות התביעה, גם אם התבלבל וסבר שדרש תעודה מזהה, זאת ממספר טעמים. הראשון - כזכור, האירוע מצולם, עובדה הידועה היטב לשוורץ עצמו, ועל כן הסבירות שיבקש לסטות מהנראה ונשמע בסרטון קלוש. השני, שוורץ הסביר בפירוט רב על הטעמים שעומדים לנגד עיניו כאשר יש צורך בזיהוי על פי תעודה מזהה, אולם מיד הסביר על אפשרות הזיהוי גם באמצעות דרישת המספר בלבד, או פרטים מזהים "שרק הבן אדם עצמו יכול לדעת" ושם אכן הפרטים שייכים לו, ימסור אותם במהירות וללא היסוס. כך למשל הסביר שאם אדם מוסר את מספר תעודת הזהות שלו ומפספס ספרה אחת, או מהסס לפני שהוא מוסר את תאריך הלידה שלו, הדבר מעורר מיד חשד שמא מדובר במתחזה. לאחר שמסר הסברו זה, מסר שוורץ שאכן ביקש מהנאשמת את מספר תעודת זהות שלה ואף הסביר לה שמחובתה למסור לו אותה, אולם הנאשמת, כאמור, סירבה. על כך הוסיף שבמקרה זה חשדו התעורר מיד לאחר שמסרה שם שאינו זהה לבעל הרכב הרשום (עמ' 51-50 וכן עמ' 53). לעובדה שלא ביקש תעודה מזהה התייחס שוורץ: "זה לא עושה את זה לא בסדר. גם אם ביקשתי ת.ז בעל פה הייתי מאמת אותה עם (ה)פרטים, זה מספיק" (על דבריו אלו חזר גם בחקירתו הנגדית - עמ' 84). הסבר זה מקובל עליו לחלוטין ומתיישב אף עם שורת ההיגיון והשכל הישר, כאשר העובדה ששוורץ התבלבל תחילה בתשובתו אינה הופכת את עדותו ללא מהימנה.

25. על מנת לבסס את תיזת ההגנה ל"התעמרות", נשאל שוורץ ארוכות בחקירתו הנגדית על אודות האפשרות שבכל זאת ידע מי ניצבת לפניו במועד בו דרש מהנאשמת את תעודת הזהות. על כך השיב שוורץ שהתעורר אצלו ספק לאור השוני בין השם שמסרה לו הנאשמת ("חנה") לבין שמה של בעלת הרכב (למשל בעמ' 82 וכן דוח הפעולה נ/10, בו הבהיר שעל פי התמונה בטאבלט המשטרתי נראה היה שלא מדובר באישה בשם "חנה" אלא באישה ששמה שילת אספור). על אף התעקשות ב"כ הנאשמת כי מדוח הפעולה עולה ששוורץ ידע בוודאות את זהות הנאשמת, עמד שוורץ על כך שהיה בטוח ברמת וודאות של 80% שהאישה העומדת מולו היא שילת אספור (עמ' 85 ש' 12). למקרא דוח הפעולה עולה שאכן כך הם פני הדברים ודווקא התעקשותו של שוורץ על תשובתו זו מוסיפה לה ממד רב של אמינות. את דבריו של שוורץ ואת ציפייתו מהנאשמת ניתן לסכם במילותיו של שוורץ עצמו: "אני לא משחק משחק הניחושים

ידעת לא ידעת, בסופו של דבר יש חוק או נוהל, היא צריכה להציג לי תעודת זהות" (עמ' 81).

26. על אותו משקל אינני מייחס חשיבות לסתירה הלכאורית בין דברי שוורץ (שלפיהם קלט במהלך הנסיעה 2 ספרות בלבד של רכבה של הנאשמת באופן שלא אפשר לו לבדוק את פרטי הרכב ובעליו בזמן הנסיעה) לבין גרסת לפידות (שלפיה הבדיקה נעשתה במהלך הנסיעה). לפידות הוא שנהג ברכב ומכאן יתכן שלא דייק בתיאור פרט זה. חשוב מכך, ממילא מסרה הנאשמת לשוטרים שם בדוי, כך שבין אם בדקו השניים את פרטי הרכב דקה לפני שניגשו אליה ובין אם בדקו את הפרטים בזמן הנסיעה לכיוונה, הרי שנוכח תשובתה התעורר בלבם חשד אשר לזהותה האמתית.

27. בכל הנוגע למעשי הנאשמת שהובילו למעצרה, סיפר שוורץ שהנאשמת דחפה אותו בחוזקה בחזה (נ/10; עמ' 127), וכי נאלץ לעצור אותה רק לאחר שהאירוע התדרדר עד כדי תקיפתו הפיזית (עמ' 26). עוד סיפר, שבשלב בו מילא את הדוח בניידת, מסר לו לפידות, ששמר על הנאשמת, כי הנאשמת רוצה ללכת לכיוון המרכז המסחרי, וכי ענה לו שיאפשר לה ללכת, "על מנת למנוע את המעצר האלים" (למשל עמ' 29), וביודעו שגם אם היא תיעלם, יוכל "להדביק" לה את הדוח לרכב שנשאר לחנות במקום. ואכן, הנאשמת הלכה, הביאה את מגש הפיצה מהחנות והכניסה אותו לתיק שליחויות בתא המטען. בשלב זה ומאחר שעל פי ההנחיות שקיבל לא שולחים דוחות בדואר רשום אלא במקרים חריגים, ביקש שוורץ מהנאשמת שתמתין עד לקבלת הדוח, ובשלב זה החל מטר הקללות מצדה.

גרסת לפידות לחלק השני

28. לפידות חיזק את גרסת שוורץ גם לגבי חלק זה של האירוע. את מעשי הנאשמת, שסירבה להזדהות, לא נענתה להפצרותיו "לסיים את העניין בדוח בלבד" ואף דחפה את שוורץ ונעצרה, תיאר בדרך הבאה:

"...היא מתנגדת עם הידיים. דוחפת את שי, צועקת שלא לגעת בה כי היא עברה הטרדה מינית. היא, גם כשהיא שכבה על הרצפה והתנגדה כשהתחלנו בלית ברירה להוציא אזיקים ולהראות לה שאנחנו הולכים לבצע את המעצר, היא התחילה להתפרע, להשתולל. עד שהיינו צריכים להשתלט עליה, להשכיב אותה על הרצפה, לאזוק אותה ולהכניס אותה לניידת כשהיא בועטת, מקללת, מרביצה, דוחפת. כל מה שהיא יכולה לעשות כדי להתנגד" (עמ' 65).

בהמשך שלל מכל וכל את טענת הנאשמת כי שוורץ הוא שדחף אותה, ואף הוסיף מיוזמתו: "היא גם טוענת שהוא בעט לה בבטן. שקר" (עמ' 66).

גרסת הנאשמת לחלק השני

29. לטענת הנאשמת, כאשר פנו אליה השוטרים לא חשבה שעברה עבירה כלשהי ועל כן "...לא ראיתי שום צורך גם להזדהות ולא עשיתי שום דבר לא בסדר" (עמ' 214 ש' 22-23). גרסת הנאשמת הותירה רושם בלתי אמין, בהיותה מוגזמת ובלתי סבירה. כך, כבר בקשר לשלב הראשוני בו ניגש אליה שוורץ וביקש ממנה להזדהות טענה: "הרגשתי שאני

בסכנה" (עמ' 215); הנאשמת טענה ששוורץ החל להרביץ לה, דבר שלא נראה כלל בסרטון (עמ' 321); כאשר שאל אותה שוורץ לשמה, חשבה שהוא מנסה להתחיל אתה (עמ' 215 ש' 13); ובהמשך אמרה שסברה ששוורץ הולך לעשות "...סצנת אונס באמצע רחוב רוטשילד..." (עמ' 321 ש' 21) - גרסאות שנאמרו בבית המשפט בפעם הראשונה, המצביעות כולן על מגמת הגזמה והעצמת האירוע.

30. לגבי השלב בו שאל אותה שוורץ האם שמה "שילת אספור", טענה שסברה שהוא "משחק אתה". זה המקום לציין שמעדות שוורץ ולפידות עולה שככל שהנאשמת הייתה פשוט עונה בחיוב על השאלה הזו במילה הפשוטה "כן", היה האירוע מסתיים באותו רגע, וספק אם הנאשמת הייתה אף מקבלת דוח לידיה. ואולם, כאמור, הנאשמת עמדה בסירובה להזדהות בפני השוטרים, ובכך הביאה במו ידיה להידרדרות המצב. את סירובה למסור לשוטר את שמה הסבירה הנאשמת בחששה משוורץ: "...אולי זה סתם, אולי אתה רוצה לחפש אותי איפה אני גרה, לחכות לי? מאיפה אני יודעת? ... מבחינתי אתה בא להטריד אותי..." (עמ' 215). לטענת הנאשמת עצם אמירת השוטר כי יאזוק אותה גרמה לה להרגיש בסכנה. ואולם, דומה שהנאשמת הפכה את היוצרות, שכן השוטרים הבהירו לה שייאלצו להשתמש באפשרות זו רק בשלב מאוחר יותר ולאחר שהנאשמת עמדה בסירובה להזדהות. מעבר לאמור, גם בפעם זו, מדובר בהסברים כבושים שלא בא זכרם בחקירתה במשטרה.

31. עוד סיפרה הנאשמת שכאשר שוורץ הלך לניידת, לפידות נשאר לעמוד לצדה, וכאשר המשלוח היה מוכן רצתה ללכת להוציאו מהמסעדה. בשלב זה שמעה את שוורץ אומר ש"זה בסדר" ושהיא יכולה ללכת, וסברה שהיא חופשיה ללכת לדרכה. לדבריה, היא מתגוררת לא רחוק מהמקום, ואף חשבה ללכת לשם באותו רגע (טענה תמוהה נוכח העובדה שהייתה באמצע ביצוע משלוח עם פיצה ביד). עוד סיפרה שברגע שהתכוונה לעזוב את המקום דרש ממנה שוורץ את מפתחות הרכב, בעוד שהודתה שרצתה "להמשיך בחיי ולנסוע משם" (עמ' 217). עוד מסרה שרצתה להיכנס לרכב כי שם היא מרגישה מוגנת יותר. הנאשמת הכחישה שדחפה את שוורץ, וטענה שדווקא הוא זה שנצמד אליה ולכן ביקשה להתגונן מפניו. לדבריה, ברגע ששוורץ נגע בה, החלה להשתולל, לקלל ולצעוק (עמ' 219). ואולם, גם בנקודה זו תיאורי הנאשמת שונים מהנראה בסרטון, שכן הנאשמת החלה להשתמש במלים הבוטות והמתריסות עובר לשלב בו נוצר מגע ביניהם.

32. הנאשמת תפסה את המצב בו תצטרך להיענות להנחיות השוטרים כ"התרפסות" בפניהם, ותהתה מדוע היא נדרשת לעשות כן: "למה. כי מה, כי עניתי כמו שלא התאים לו? כי לא התרפסתי? כי החלטתי באיזה שהוא שלב בחיים לא להתרפס?" (עמ' 220). בחקירתה הנגדית הצדיקה הנאשמת את התנהגותה עת אמרה לשוטר "יאללה, יאללה, אל תעצבן אותי", כאשר לגישה על אף שמדובר ב"חוסר כבוד לשוטר המהולל, אבל מה לעשות, זה היה במקום" (עמ' 327).

33. אשר לשלב המעצר, גם לאחר שהוצג לה הסרטון מספר פעמים במהלך חקירתה הנגדית, עדיין הכחישה הנאשמת שדחפה את שוורץ, זאת על אף שבסרטון נראה כי ידה נוגעת במצלמה מספר פעמים וקולו של שוורץ נשמע כשאמר לה "יאלץ לשים עליה אזיקים". הנאשמת אף טענה ששוורץ הוא שדחף אותה, על אף שפעולה זו לא רק שלא נראית בסרטון, אלא שנראה שהנאשמת היא התוקפנית (עמ' 340). הנאשמת אף נשמעת אומרת שהשוטר בעט לה בבטן, אולם הדבר לא נראה בסרטון. נוסף על כך יש לזכור שאמירה זו נאמרה על ידי הנאשמת במהלך ניסיון

ההשתלטות עליה, לאחר שתקפה את שוורץ. מכאן, שהטענה כי שוורץ בעט בה בבטן, במנותק מהשלב בו צעקה זאת, היא בבחינת הוצאת הדברים מהקשרם. מעבר לכך, מדובר בטענה שאינה סבירה שכן בעיטה בבטן דורשת הנפת רגל לגובה, דבר שלא רק שלא נראה בסרטון אלא שאף דורש גמישות רבה. גם לכך הייתה לנאשמת תשובה, כאשר טענה שלא ניתן לצפות במעשי השוטר מאחר שהמצלמה הייתה צמודה לגופו. יש לציין שאת הסרטון, אותו צילמה הנאשמת בעצמה, לא העבירה הנאשמת לחוקריה במהלך החקירה, כך שלא ניתן היה לבדוק את תוכנו כחלק מהחקירה. עוד יש לציין שהסרטון הוגש מטעם הנאשמת רק בסוף פרשת ההגנה ומכאן שתוכנו לא הוצג למי מהעדים.

34. אחת מטענותיה החלופיות של הנאשמת הייתה כי היא התכוונה להמתין מספר דקות בתוך הרכב עד לסיום כתיבת הדוח. גם טענה זו מתקשה אני לקבל. מהסרטון עולה באופן ברור שברגע שהנאשמת הכניסה את הפיפה לתא המטען היא ביקשה להיכנס לרכב, ובעדותה אף אישרה שמיהרה. במצב דברים זה לא ניתן לצפות מהשוטרים לדעת למה התכוונה הנאשמת, כל עוד היא לא אמרה להם זאת מפורשות, כאשר כל מעשיה עד כה העידו על רצונה לעזוב את המקום כמה שיותר מהר ומבלי להזדהות.

35. מהאמור עולה באופן חד וברור שלאורך כל האירוע, נהגה הנאשמת כלפי השוטרים בדרך של הסתרה (סירוב להזדהות, מעבר למושב שליד הנהג - ראו בעניין זה גם עדותו של החוקר גולן לוי בעמ' 195), התרסה (קללות קשות, צעקות, עישון בשעה שדיברה עם שוורץ וזריקת בדל הסיגריה על הרצפה לנגד עיניו, פתיחת דלת הרכב בהפגנתיות באופן בו הדלת כמעט פגעה בגופו של שוורץ) וסירוב להישמע להוראות השוטרים (ניסיון לנסוע מהמקום על אף ההוראה להישאר). כך, כמו ידיה הביאה הנאשמת להסלמת האירוע שיכול היה להסתיים בשטח, אולי אף ללא רישום דוח, ואולם, הנאשמת בחרה להטיח מילים קשות בשוטרים ובמיוחד בשוורץ, ולבסוף את דחפה אותו מספר פעמים. עוד ניתן לראות שבניגוד לדיבור הבוטה של הנאשמת, שלוה לא פעם בצעקות וקללות, לא צעקו השוטרים על הנאשמת, אלא כאשר היו צריכים להתגבר על קולה, הסבירו לה מספר פעמים את השלכות סירובה להזדהות בפניהם, ולא מהרו לעכב אותה. אשר על כן הגעתי לכלל מסקנה כי השוטרים לא ביקשו להסלים את האירוע או להתעמר בנאשמת.

החלק השלישי - האירוע בתחנת המשטרה

36. מהסרטון עולה שמהגיעו לתחנה, פתח שוורץ את דלת הניידת ואמר לנאשמת "שבי בבקשה" מספר פעמים (20:28), אולם הנאשמת החלה שוב להתפרע, וכפועל יוצא שוורץ אזק אותה גם ברגליה. הנאשמת צעקה לעבר שוורץ "זוז ממני כבר". מהסרטון לא ניתן לראות אם בעת הובלת הנאשמת, כשהיא אזוקה ברגליה היא נפלה או הופלה, אולם ניתן לשמוע את שוורץ צועק לעברה "קומי בבקשה". הנאשמת המשיכה לצעוק לכל עבר, סירבה להישמע להוראות שוטרת שאמרה לה לשבת וצעקה שמגיעה לה שיחת טלפון. שוורץ ביקש משוטרת שהייתה בחדר שתישאר במקום עד שהנאשמת תירגע. מששאל אותה שוורץ אם היא מעוניינת להיוועץ בעורך דין, השיבה לו "אני רוצה שתמות, היום ולא מחר, בעזרת השם". לאחר מספר שניות הודיע לה כי "טוב, מרגע זה את עצורה בחשד לתקיפת שוטר, הזדהות לאחר, איום על שוטר" והודיע לה על זכותה לשמור על שתיקה ולהיוועץ בעורך דין (23:54). הנאשמת דרשה משוורץ שיבקש ממנה סליחה, ואילו שוורץ השיב לה שלא מגיעה לה סליחה. גם כאשר שאל אותה שוורץ אם היא רוצה מים, ענתה לו "אני רוצה שתמות. אני רוצה שתמות. יש אלוהים בשמים. יא אנס מסריח. בן זונה", ועוד כהנה וכהנה.

37. מעדותו של שוורץ ניתן ללמוד פרטים נוספים, מעבר לנראה בסרטון. כך, הסביר שוורץ כי במהלך הנסיעה לתחנה הייתה הנאשמת ללא אזיקי רגליים, זאת עקב מחסור באזיקים. משהגיעו לתחנה הביא אזיקי רגליים, כאשר הנאשמת החלה לבעוט לכל עבר ואף פגעה בו. מדבריו ניתן ללמוד שהתנגדותה של הנאשמת הייתה כה עזה, עד שנאלץ להיעזר בשותפו, כך שכל אחד מהם תפס רגל אחת של הנאשמת עד שהצליחו לאזוק אותה ברגליה. גם בשעה שהוביל אותה לתחנה המשיכה הנאשמת להשתולל, כאשר בשלב מסוים שוורץ מעד והנאשמת בעקבותיו.

38. לפידות חיזק את גרסת שוורץ גם בנוגע לחלקו השלישי של האירוע, והוסיף את נקודת מבטו למתרחש:

"... כשבאתי להוציא אותה מהניידת, היא התפרעה בצורה כזאת שאני לא יכול לשכוח. בחיים לא היה לי מעצר כזה של בחורה. היו לה נעליים, מגף, אולי תוכלו (לראות) בסרטון. נעליים די קשוחות. היא כמעט העיפה לי בעיטה, הייתה שוברת לי את הלסת ואת השיניים. מרוב שהיא התנגדה גם לצאת מהניידת, עדיין המשיכה להשתולל בניידת ולבעוט ולצעוק. יש לנו תא מעצר בניידת, וכשהיא יצאה היא כמעט שברה לי את כל השיניים. במזל בשנייה האחרונה הצלחתי לצאת החוצה. הייתה פראית בצורה נוראה. אי אפשר, אני לא יכול לשכוח את הסיטואציה של כל המשמרת הזאת. בחיים לא היה לי מעצר כזה עם בחורה. בחיים לא חוויתי דבר כזה" (עמ' 67).

39. לטענת הנאשמת היא הופלה בכוונה על ידי שוורץ עת הוביל אותה כבולה באזיקים (למשל - עמ' 223). שוורץ שלל מכל וכל את טענות הנאשמת והדגיש שהאירוע צולם במצלמת הגוף מתחילתו ועד סופו. את טענת הנאשמת כי הופלה בכוונת מכוון מצאתי לדחות מארבעה טעמים. האחד, האמון שנתתי בדבריו של שוורץ. מעבר לכך מקובל עלי הסברו של שוורץ שכל שביקש להפילה והיה "שם לה רגל" כטענת הנאשמת, רק היא הייתה אמורה למעוד, ואילו בפועל גם הוא נפל ואף נחבל בברכו; השני, טענת הנאשמת בעניין זה ממשיכה קו טענות דומה שלפיו שוורץ ביקש להתעמר בה, טענה אותה מצאתי לשלול מכל וכל. מעבר לכך, כפי שהובהר לעיל, בעדותה בפני העצימה הנאשמת לא פעם מעשים תמימים, או שהפריזה בתיאורם, או שתיארה מצבים השונים מאלו שנראים בסרטון; השלישי, לא ניתן לראות בסרטון הפלה מכוונת מצדו של שוורץ; הרביעי, שוורץ היה מודע לכך שהאירוע מצולם, כך שגם אם ביקש להפילה, הדעת נותנת שלא היה עושה כן כאשר המצלמה מופעלת.

בהתייחס לטענת ההגנה לקיומו של מחדל חקירה שעיקרו אי איסופן של מצלמות אבטחה במקום הנפילה של הנאשמת, אפנה לדברי החוקר גולן לוי, ששלל את הנטען והסביר שלא קיימות כלל מצלמות ליד משרדי החקירות (עמ' 189).

40. בחקירתה הנגדית הודתה הנאשמת שהתנגדה לכבילת רגליה שכן חששה שיכאיבו לה ברגליים וטענה שכלל שהיו מבקשים ממנה יפה לצאת מהניידת הייתה עושה זאת (עמ' 365). ואולם, נוכח התנהגותה ועדותו החזקה של לפידות, ספק בעיניי עד כמה נכונים דבריה.

41. אשר לקללות הקשות הסבירה הנאשמת בחקירת הנגדית שהן נאמרו בתגובה ליחס לו זכתה בתחנת המשטרה. ואולם, צפייה בסרטון, כמו גם הסתמכות על גרסת לפידות, מצביעות על כך שהקללות החלו עוד הרבה קודם וטרם

כניסת הנאשמת לתחנת המשטרה.

שוורץ אף הסביר שאין זו הפעם הראשונה בה הוא סופג קללות מאזרחים, אולם הוא נוהג שלא לקחתם באופן אישי. מבין שלל הקללות זכר במיוחד את "איחוליה" של הנאשמת כלפיו: "שלא יהיו לך ילדים לעולם. בן זונה, שרמוטה" (עמ' 23, 26).

טענות הגנה נוספות

42. אחת מטענות ההגנה המרכזיות הייתה טענת ההתעמרות. על אף שמצאתי, כאמור, לשלול את הטענה, מצאתי להוסיף בעניין זה עוד מספר מלים. כפי שציינתי, הטענה לא נתמכה ולו בראשית ראייה. אין חולק על כך שבין השוטרים לבין הנאשמת לא הייתה כל היכרות מוקדמת מכל סוג שהוא. ניכר היה ששוורץ לא ביקש להביא להתדרדרות המצב בשטח, ומדברי ראש המשמרת קטי הלל, אף עולה שכאשר הגיעה למקום לאחר ששוורץ הזעיק אותה, מצאה שהיה לחוץ ומבולבל לאחר המעצר, אותו לא צפה בתחילת האירוע, מתוקף ניסיון העבר במקרים דומים (עמ' 12-13). לדברי שוורץ מדובר ב"עוד נהגת שקיבלה דוח תנועה" (עמ' 33), ואין כל סיבה שלא לקבל הסבר זה (וראו גם דבריו על הדרך בה נהג במקרים קודמים - עמ' 109-110). שוורץ חזר פעמים רבות במהלך עדותו כי ביקש "למנוע את ההסלמה של מעצר. מדובר באישה. רציתי למנוע את הדבר הזה" (למשל - עמ' 49). שוורץ הבהיר ש"הכיל" את התנהגותה של הנאשמת כלפיו ולא מיהר לעצור אותה מוקדם יותר, למשל כאשר "פתחה עליי את הדלת" (עמ' 49). גם פקד רוקנשטיין, מפקדו של שוורץ ביום האירוע, שלל מכל וכל את טענת ב"כ הנאשמת כי שוורץ מגלה "לוחמנות... כלפי אנשים נורמטיביים בגדול" ואף החמיא לו על תרומתו והתנדבותו לבצע את המשימות השונות (עמ' 151-152). לדברי הקצין יש לתת משקל רב, לאור דבריו כי כמפקדו של שוורץ היו לו חילוקי דעות עמו בעבר.

43. טענה נוספת של הנאשמת עניינה נכותה ומצבה הנפשי. כך, טענה הנאשמת בפני השוטרים בשטח שהיא "נכה" ועל כן אסור להם לגעת בה, וכן טענה שעברה אירוע מיני. מהסרטון עולה שהנאשמת לא הציגה לשוטרים מסמך כלשהו הנוגע לנכותה. כך הם פני הדברים גם בנוגע לטענתה כי היא סובלת מפוסט טראומה או שנפגעה מינית. על אף שטענה זו תפסה חלק מרכזי בטיעוני ההגנה, היא לא הוכחה בראיות במהלך המשפט. למען הסר ספק אציין שגם אם היה מוכח שהנאשמת סובלת מפוסט טראומה או מנכות, לא היה בכך כדי להצדיק את התנהגותה הקשה והפוגענית כלפי השוטרים שמילאו תפקידם כדין. אין באפשרותי ואין זה מתפקידי במסגרת הכרעת הדין לקבוע ממצא כלשהו בנוגע לטענת הנאשמת כי בעבר הותקפה מינית. ואולם, ככל שהנאשמת ביקשה שהשוטרים לא יגעו בה במסגרת מעצרה, וכשהיא מודעת לרגישותה המובנת כפועל יוצא מכך, מצופה היה שתשתף עמם פעולה ובכך תמנע את הצורך להשתמש נגדה בכוח על מנת להשתלט עליה, בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה". פוסט טראומה או נכות אינן תעודת ביטוח מפני מעצר ואין בהם כדי להצדיק התנהגות פוגענית כלפי עובדי ציבור, במקרה זה שוטרים, ששמרו על איפוק משך זמן רב עד לשלב המעצר.

44. במהלך חקירתו הנגדית עומת שוורץ עם הטענה שלפיה הורשע בעבר בעבירה משמעתית שעניינה מסירת דיווח כוזב. לעובדה זו לא מצאתי לייחס משקל רב, אם בכלל, זאת ממספר נימוקים. האחד, הסבריו המפורטים וגלויי הלב של שוורץ במהלך עדותו בפני בקשר לנסיבות אותו אירוע; השני, העובדה שאין מדובר במילוי דוח פעולה כוזב אלא

בתשובה שקרית לשאלה מפורשת שנשאל; השלישי, העדר קשר כלשהו בין אותו אירוע לאירוע שלפניו; הרביעי, העובדה ששוורץ קיבל אחריות על מעשיו במסגרת דין משמעת, הודה וקיבל עונש, עמו השלים; החמישי, החשוב מכל, העובדה שממילא רוב רובו של האירוע שלפניו ממילא מצולם ומוקלט ואף נתמך בעדותו של לפידות. אשר לתחילת האירוע, מסכימה הנאשמת עם מרבית העובדות. מנגד, דווקא עדות הנאשמת הותירה, כאמור, רושם בעייתי, וזאת בלשון המעטה.

45. לטענת ההגנה בנסיבות העניין לא היה מקום לתת לנאשמת דוח תנועה על חנייה במקום בו חנתה מבלי לבקשה תחילה לעזוב את המקום. גם אם היה ממש בטענה, ואינני קובע מסמרות בעניין, עדין אין משמעות הדבר שנתונה הייתה לנאשמת הזכות להתנהג בדרך בה בחרה כלפי השוטרים שביקש למסור לה את הדוח. ככל שסבורה הייתה הנאשמת שהשוטרים טעו, יכולה הייתה לברר את חוקיות הדוח בבית המשפט. למעלה מן הצורך אציין שקצין הסיוור רוקנשטיין שלל את טענת ההגנה שלפיה ככלל לא ניתנים דוחות חניה על "חניה כפולה" (עמ' 147), זאת על אף אמירתו ההגונה של שוורץ עצמו שלפיה לא זכר שנתן לנהג אי פעם דוח תנועה על חניה כפולה (עמ' 135 מיום 7.12.2021). הצהרה זו שוורץ מצביעה לא על התעמרות בנאשמת, אלא על חריגות התנהגותה בנוף חייו המקצועיים של שוורץ.

46. ב"כ הנאשמת ביקש לברר במסגרת הדיון בתיק זה גם את סוגיית אפשרות הדבקת דוחות תנועה על רכב או משלוח דוחות בדואר. ואולם, אינני סבור שדיון בטענות אלו דרוש בתיק הנוכחי בשים לב לעובדה שמעשי הנאשמת שביססו את עבירת ההפרעה לשוטרים, וכללו בין היתר, הפניית קללות ומלים חצופות לעברו, סירוב להזדהות, סירוב להיענות לדרישותיו, ובהמשך אף דחיפתו, אינם קשורים לשאלת רישום הדוח ואפשרויות המצאתו.

47. עוד טענה ההגנה לקיומה של אכיפה בררנית בכך שמח"ש לא חקרו את שוורץ על תלונה שהגישה נגדו הנאשמת. במהלך המשפט הוברר שלמי מהצדדים אין חומר חקירה מתיק מח"ש, אולם הובהר על ידי המאשימה שהתיק נסגר בעילה של "זניחת התלונה". במצב דברים זה לא הוברר מה אירע בתיק מח"ש, האם תיק מח"ש כלל חומרי חקירה נוספים ולפיכך אין לבית המשפט די נתונים להוכחת טענת ההגנה. מכל מקום, דבר סגירת התיק הודע גם לנאשמת וביכולתה היה להשיג על ההחלטה, דבר שלא נעשה. במצב דברים זה הטענה לא בוססה כדבעי.

48. אחת מטענותיה החלופיות של הנאשמת הייתה שהטעם לכך שלא הזדהתה בפני השוטרים הייתה שהם לא הודיעו לה במה היא חשודה או איזו עבירה עברה. על פי המתואר על ידי שני השוטרים, המהירות בה נהגה הנאשמת, גרמה להם לסטות מנתיב הנסיעה שלהם, לבצע פניית פרסה ולהגיע אל הנאשמת על מנת לבדוק את הרכב. יש לזכור כי התנהגות הנאשמת, שהזדהתה בשם של אחרת, אף היא הייתה מחשידה. בנסיבות אלו התגבש לשוטרים אותו יסוד סביר לחשד לביצוע עבירה כלשהי או שמשו לא תקין עם הנאשמת, באופן שהצדיק את הדרישה ממנה להזדהות, ובכך לברר עליה פרטים נוספים, כמו למשל קיומו של רישיון נהיגה בתוקף. עוד אציין שהעובדה שבסופו של יום לא קבלה הנאשמת דוח תעבורה על נהיגה במהירות מופרזת אינה מעלה ואינה מורידה, בהינתן שעל פי תיאור השוטרים סביר שלא ניתן היה לעשות כן מן הטעם שמהירות הנסיעה כלל לא נבדקה. על אף האמור אין משמעות הדבר שהתנהגות הנאשמת לא הצדיקה את בדיקתה. במצב דברים זה לא מצאתי דופי בדרישת השוטרים מהנאשמת, להזדהות, ומחובתה של הנאשמת, כנהגת, היה לעשות כן.

49. לא מצאתי לדון בטענות הגנה נוספות כגון אזלת ידה של קטי באיתור עד ראיה, שכן אם הייתה מצליחה לגבות ממנו עדות, לא היה בכך כדי להוסיף על הנראה ממילא בסרטונים. נוסף על כך לא מצאתי להיכנס לדיון בשאלת סמכות העיכוב של שוורץ ובדרך בה פעל, בהינתן שגם אם טעה, לא הצדיקה טעותו זו התנהגות כדוגמת התנהגות הנאשמת, שגררה את השוטרים למן תחילת האירוע ועד סופו להגיב להתרסות, לקללות, לפרובוקציות, להשפלות ואף לאלימות. מעבר לצורך אציין שתקנה 9 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 קובעת חובה להציג רישיון נהיגה בפני כל שוטר לפי דרישתו. מאחר שחובת נשיאת רישיון הנהיגה אינה חלה, קמה לשוטר סמכות לדרוש מנהג פרטים מזהים אחרים, בראש ובראשונה מספר תעודת הזהות שלו. בבג"ץ 4455/19 עמותת טבקה - צדק ושוויון ליוצאי אתיופיה נ' משטרת ישראל (25.1.2021), שעסק במקרה שונה מהמקרה שלפנינו, נקבע, בין היתר, ששוטר מוסמך לפנות לאזרח בדרישה להציג תעודת זהות, אף מבלי שהתעורר חשד סביר נגד האזרח. במקרה שלפנינו התעורר חשד סביר לביצוע עבירה על ידי נהגת, ואולי אף להסתרת עבירה, ודי בכך כדי להצדיק את דרישת השוטרים מהנאשמת להזדהות בפניהם.

סוף דבר

50. הנאשמת סירבה להזדהות, סירבה להמתין במקום, דחפה את שוורץ תוך שאמרה לו לזוז, חילקה הוראות לשוטרים, התחצפה אליהם למן תחילת האירוע ועד סופו באופן שעיקב אותם במקום האירוע זמן ממושך והצריך מהם השקעת זמן ומשאבים מרובים לצורך טיפול באירוע שאינו מורכב ושניתן היה לסיימו בתוך פרק זמן קצר. בכל אלו הפריעה הנאשמת לשוטרים במילוי תפקידם החל מרגע המפגש הראשון ביניהם ועד סופו. בנסיבות אלו, לא ניתן לנתק פעולה כזו או אחרת שבוצעה או לא בוצעה על ידי הנאשמת או על ידי השוטרים ויש להביט על האירוע, שהיה קשה לשני הצדדים, ובעיקר לנאשמת, במבט על.

51. מעשי הנאשמת, שכללו את דחיפתו של שוורץ יותר מפעם אחת, לאחר שבפעם הראשונה התרה בה שוורץ שיאלץ לעצור אותה, כאשר ברקע התנהגותה הבוטה וחסרת המעצורים, הצדיקו את מעצרה. ויודגש, הנאשמת לא נעצרה עובר לאלימות שנקטה כלפי שוורץ, וגם אז לא מיד אחרי הדחיפה הראשונה, גם אם נאמר לה קודם לכן על ידי שוורץ שאם לא תזדהה היא תוכל למצוא עצמה מובלת לתחנת המשטרה כשהיא אזוקה (אמירה מיותרת, בהינתן שלכל היותר ניתן היה לעכבה לתחנה לצורך הזיהוי). התנגדות הנאשמת למעצרה, וודאי בדרך בה נעשתה, הצדיקה שימוש בכוח סביר מצד השוטרים. על אף הכוח שהפעילו שני השוטרים בניסיון להשתלט על הנאשמת, לקח להם זמן רב לאזוק את ידיה, ללמדנו שלא השתמשו מיד בהתחלה בכל הכוח בו יכלו לנקוט, כאשר בסופו של יום נאלצו להשכיב את הנאשמת על הקרקע. במצב דברים זה, ובהינתן פרק הזמן הארוך שלקח לשוטרים קודם לכן לשכנע את הנאשמת לשתף פעולה ולא להסלים את המצב, מצאתי שפעולת השוטרים בשטח באירוע בכללותו ובנסיבות העניין הייתה מדודה, הדרגתית, מידתית ומאופקת. נוכח האמור מצאתי שהוכחה עבירה של התנגדות למעצר שלא כדין.

52. אשר על כן מצאתי להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"ב, 01 אוגוסט 2022, במעמד הצדדים

